

munne skal udgjøre et Snekastningsdistrikt for sig, idet man dog har anset det nødvendigt ved Siden heraf at aabne Udgang til en Deling af Kommunen i flere Arbejds kredse. Skal Kommunen udgjøre en Helhed, vil det nemlig ikke kunne undgaaes, at de Arbejdspligtige ofte ville faa en meget lang Vej til Arbejdsstedet, hvilket ikke alene vil være ubilligt mod dem, men ogsaa let vil kunne virke skadeligt paa Arbejds Udførelse. At tilstede en Deling af Sognekommunen i flere Arbejds kredse vil, naar det som i nærværende Forslag bestemt, fastlaaes, at Snekastningsarbejdet skal betales, ei heller medføre noget Brud paa den i Landkommunalloven af 6te Juli 1867 § 18 udtalte Grundregel, at alle kommunale Udgifter skulle lignedes under Cet over hele Kommunen.

Da det paa Grund af Bestemmelsen i Forslagets § 7 er af Betydning for Snekastningen paa Landevejene, hvorledes Kommunens Inddeling i Arbejds kredse sker, har man anset det rettest, at Amtsrådet fastsætter denne.

Til §§ 2 og 19.
Som en naturlig Følge af, at Snekastningen, efter Forslaget skal betragtes som et kommunalt Anliggende, har man henlagt Vædselen af samme til kommunale Bestillingsmænd (Snekogder), medens Sognekogderne og Politimestrene kun vilde have at føre Tilsyn med, at Snekastningen navnlig paa de vigtigere Forbindelsesveje udføres saaledes, at Færdselen hindres saa lidt som muligt.

Det maa ganske vist erkendes at være en ikke ringe Byrde, der ifølge Lovforslaget vil blive lagt paa de Mænd, hvem det bliver paalagt at gjøre Tjeneste som Snekogder, og man har derfor maattet nære Betænkelighed ved at opstille som almindelig Regel, at Enhver, selv den, der er henvist til at leve af sit daglige Arbejde, skal være pligtig uden Vederlag at overtage det omhandlede Hverv, der i strenge Snevintre mange Dage i Træk vil kunne fuldstændig optage den Paagældendes Tid. At raade Bod derpaa ved i selve Loven at slaa fast, at Uformuenhed skal være en gyldig Undskyldningsgrund, turde være en i flere Henseender mindre heldig Udvej, og man har derfor anset det for rettest, at det i Loven be-

stemmes, at der af Kommunens Kasse skal tillægges Snekogden en Betaling, som det er overladt til Amtsrådet efter Sognerådets Forslag at fastsætte, idet man har forment, at det heromhandlede Hvervs særlige og ofte byrdefulde Beskaffenhed indeholder gyldig Anledning til med Hensyn til samme at afvige fra den Regel, der ganske vist erkendes at burde være den almindelige, nemlig at der ikke ydes Vederlag for Overtagelsen af de kommunale Ombud. At tillægge Snekogden en Ret til en vis moderat Betaling har man troet at burde foretrække fremfor, som af det af Landstinget under Behandlingen af Lov 30te December 1858 (nedsatte Udvalg foreslået, at bemyndige Sognerådet til at tilstaa Vedkommende Vederlag, naar Arbejdet i en Vinter havde været meget betydeligt.

Med Hensyn til Forpligtelsen til at overtage Hvervet som Snekogde, har man ment at burde opstille som Regel, at enhver arbejdsfor Mandsperson i Kredsen indenfor en vis Aldersgrænse — hvilken man har troet påsende at kunne bestemme til fra det 25de til det 60de Aar — er pligtig at overtage Hvervet, dog at dette ikke kan paalægges Nogen, der staar i fast Tjeneste som Dyende, og at den, der allerede har udført det i mindst tre Aar, maa være berettiget til at undslaa sig for at modtage Valg i et ligesaa langt Tidrum som det, hvori han har fungeret. Særligt har man anset det rettest ikke særlig at nævne nogen Stilling som uforenelig med Bestillingen som Snekogde, men derimod at overlade til Sognerådet og til Amtsrådet henholdsvis som første og som anden Instans i hvert enkelt Tilfælde at afgjøre, hvorvidt Begjæringer om fritagelse vilde være at tage tilfølge. Hvad Statens Embeds- og Bestillingsmænd angaar, har man dog maattet anse det uforeneligt med Statens Interesse at overlade Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt de bør være fritagne, til de kommunale Autoriteters Skjøn. Afgjørelsen af dette Spørgsmaal er derfor forbeholdt Indreministeren.

Til §§ 3—5 og 18.

Det maa erkendes, at Reglerne i Lov 30te Decbr. 1858 om Arbejdskraftens